

af kraft. Hvad er den yderste konsekvens? Jeg kan forstå, at den yderste konsekvens ikke er, at der sidder 2.000 politiske fanger under forfærdelige vilkår i fængslerne. Det er ikke den yderste konsekvens; det kan man godt leve med. Er det 10.000 eller 100.000 fanger, der skal tortureres? Hvornår er det opfyldt?

Jeg synes ikke, det hænger sammen. Hvis der var nogen som helst sammenhæng i det, ville man sige: 2.000 fanger under sådanne forhold er 2.000 for mange. Og derfor er betingelserne for at stoppe til stede, ellers er der kun hykleriet tilbage. Det bliver jeg nødt til at sige.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Vedtagelsen af denne aftale er ikke en blåstempling af forfølgelse af politiske modstandere i Tunesien eller andre steder. Jeg vil gerne gentage det, som er kernen i argumentationen, nemlig at i og med, at disse aftaler indgås, skaber EU sig et bedre instrument til at påvirke udviklingen i disse lande i demokratisk retning. Der er ingen blåstempling af forfølgelse af oppositionspolitikere ved at vedtage dette forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 111 stemmer (S, V, KF, SF, RV, FP, CD og DF) mod 4 (EL).

Formanden:

Udenrigsministeren vil få meddelelse om denne beslutning.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Forespørgsel nr. F 23:

Forespørgsel til sundhedsministeren:

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om myndighedernes tilsynsforpligtelse, godkendelsesprocedurer og kontrol på sundhedsområdet og om mulighederne for, at fejlopererede hoftepatienter kan få en samlet lægelig og retlig vurdering af deres sager, så de kan få en rimelig kompensation fra samfundet?«

Af Kirsten Jacobsen (FP) og Jan Køpke Christensen (FP).

(Forespørgslen anmeldt 7/11 96. Fremme af forespørgslen vedtaget 19/11 96).

Begrundelse

Kirsten Jacobsen (FP):

Hvordan kan det egentlig gå til, at vi står her i dag med en forespørgselsdebat, der skyldes, at vores offentlige sygehus- og sundhedssystem igen har svigtet så groft, at flere tusinde patienter igen er blevet fejlopereret enten med en uduelig ucementeret protese eller med en cement, der var så ringe, at den løsnede? Det er uforståeligt, fordi vi samtidig rejser verden rundt og praler af det danske hospitalsvæsens høje standard.

Debatten i dag skal derfor dreje sig om samfundets ansvar for hoftepatienternes situation og den behandling, de har været udsat for. Den har ikke alene været smertefuld og forfejlet; den har gjort mange invalide. Endnu flere har været udsat for omoperationer op til flere gange, uden at de derved er blevet væsentlig bedre. Det er en skandale, og i dag må vi have svar fra regeringen på, hvad man har tænkt sig at gøre for at rette op på fortidens synder og for at sikre fremtiden, så vi aldrig mere skal opleve en ny hofteskandale eller en ny blødersag.

Hvad skal der ske af lovændringer, så reserverede til mennesker i det mindste skal godkendes, så forsøg og kliniske test bliver et krav, således at sundhedsmyndighedernes tilsyn og kontrol bliver skærpet? Det forventer vi regeringens svar på i dag. Bortforklaringer har vi fået nok af, men forklaringer om, at man ikke har vidst noget, godtages ikke, for desværre har myndighederne kendt til denne sag alt for længe.

Det er uforståeligt, at der siden 1992 har ligget en rapport i Sundhedsministeriet i forbindelse med de nordjyske hofteskandaler, der i sin kon-